

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
καί χαρά 'στον πούχει γρόσα.

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'στην γήν έδρεύομεν τών Παρθενώνων.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουδα πολύ.

Γράμματα καί συνδρομαί—άπ'εύθείας πρòς έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τὰ ξένα όμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α καί 'σ τ ο χ έ ρ ι .

Είς γνῶσιν φέρομεν παντός εύμούσου Τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπή
μέ την άνάλογον τιμήν, κι' όποιος άπ'έξω θέλει
δέν θα πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

'Ενιά μηνός Φλεβάρη,
γκαμήλαις 'στο ποδάρι.

Ποῦντος έπτακόσα καί πενήνταένα,
μούτσουνα Παληάτων καταλευρωμένα.

Τάδε Καρνάβαλος λαλει
κι' ένθουδιάζονται πολλοί.

Σηκωθήτε, σηκωθήτε,
τόν Καρνάβαλον δεχθήτε.
Μές 'στην τόσην σας κρασιπάλην
έρχομαι σάν πέρσυ πάλιν
βασιλεύς βασιλευόντων,
κύριος κυριευόντων,
άντιλήπτωρ χορευόντων,
κηδεμών ρητορευόντων
καί πολλά μασκαρευόντων.

Της κλεινης Βουλης τας εδρας τωρα πλέον παραιτεϊτε
κι' ολοι 'στας εξεδρας ιτε.
'Εκει περα σας προσμενουν αμοιβαί πολυετων
αθλων, κόπων, αρετων.

Χάσκουν, Συβαρϊται χαῦνοι,
καί τò πνεῦμα παρελαύνει
περωτὸν, σπινθηροδόλον,
θαυμαζόμενον παρ' ὄλων.

Πνεῦμα μέγα, πνεῦμα νέον
τῶν συγχρόνων Ἀθηναίων,
πνεῦμα ρέον κρουνηδόν

έν τῷ μέσω τῶν ὁδῶν,
πνεῦμα σφύζον, πνεῦμα πλάνον,
πνεῦμα τῶν κοπροστεφάνων.

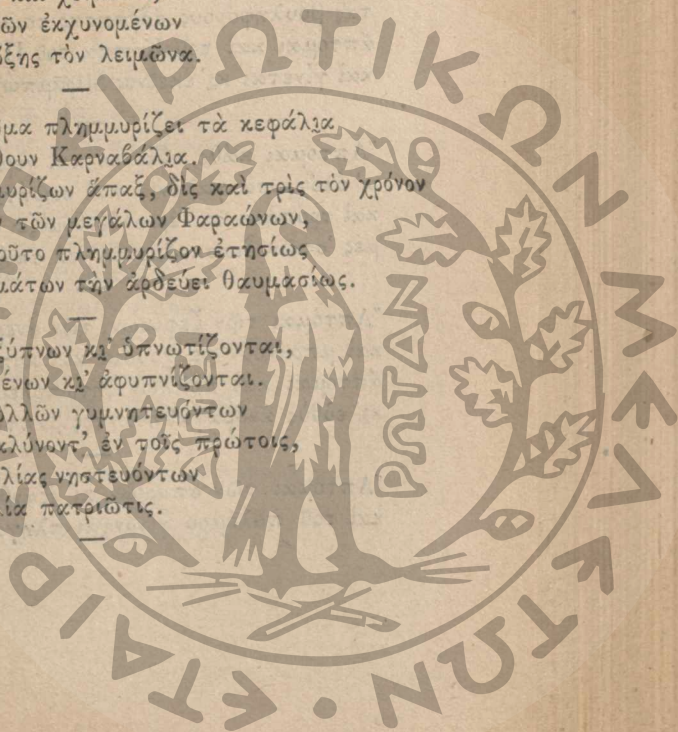
Πνεῦμα τῶν ἀρχαίων χρόνων
πνέον ἐκ τῶν Παρθενώνων,
πνεῦμα νέον ἀναδύον
ἐκ πολλῶν οὐρητηρίων
καί μανδρῶν κοπριζομένων
καλοκαίρι καί χειμῶνα,
κι' ἐξ ὕδρων ἐχχυνομένων
εἰς τῆς δόξης τόν λειμῶνα.

Τοῦτο δέ τò νέον πνεῦμα πλημμυρίζει τὰ κεφάλια
μόλις ἔλθουν Καρνάβαλια.

Κι' ὡς ὁ Νεῖλος πλημμυρίζει ἀπ᾽αῖς, δις καί τρίς τόν χρόνον
γονιμοποιεῖ τήν χώραν τῶν μεγάλων Φαραώνων,
ἔτσι καί τò πνεῦμα τοῦτο πλημμυρίζει ἐτησίως
τήν κοιτίδα τῶν πνευμάτων τήν ἀρδεύει θαυμασίως.

Ἄπτομαι τῶν ἐξύπνων καί ὑπνωτίζονται,
ἄπτομαι κοιμισμένων καί ἀφουπνίζονται.

Ἄπτομαι καί πολλῶν γυμνητευόντων
καί πρῶτοι μεγαλύναντ' ἐν τοῖς πρώτοις,
ἄπτομαι τῆς κοιλίας νηστευόντων
καί γίνεται κοιλία πατρίωτις.

"Απτομαι τῶν κρηνῶν καὶ καπνίζονται,
 ἄπτομαι τῶν Βουλῶν καὶ δαιμονίζονται,
 ἄπτομαι τοῦ σπαθιοῦ σουλατσαδόρων
 καὶ τρίζει γκλάν καὶ γκλιν' στὰ πεζοδρόμια,
 ἄπτομαι καὶ τῆς ἐδρας βουληφόρων
 καὶ ξεφυσᾷ θεσμούς καὶ τὰ παρόμοια.

"Απτομαι τοῦ Ζαήμη καὶ λαλεῖ
 καὶ τὸν μέγαν θεὸν ἀπειλεῖ,
 ἄπτομαι καὶ τοῦ πρώτου 'στους Κορφιάτες
 καὶ ἀμέσως τοῦ Ζαήμη κάνει πλάταις.

"Απτομαι τῆς Κορδόνας, ποῦχει γρίνα,
 καὶ εὐθὺς ξαναμασσᾷ τὰ προκινῶνια,
 ἄπτομαι τῆς κουδούνας τοῦ Ρετσίνα
 καὶ αὐτοστιγμὴ τὴν πιάνουν τὰ δαιμόνια.

"Απτομαι τῆς πλειάδος τῶν συμμάχων
 καὶ ἀρχίζει θεωρία καὶ πελάγωμα,
 καὶ ἰδοὺ συλλαλητήρια στομάχων
 καὶ Συνταγματοφάγων σκυλοφάγωμα.

"Απτομαι καὶ τῆς ράχης αὐλοδούλων
 καὶ κάνουν τεμενάδες καὶ ὑποκλίσεις,
 ἄπτομαι τῶν κυρίων Μπακοπούλων
 καὶ πέφτουν βροχηδὸν ἐπερωτήσεις.

"Απτομαι τῶν χειλέων τοῦ Λεβίδη
 καὶ ἀμέσως φανερώνει τρομερά,
 καὶ λέγει πῶς ὁ Κούντουρος προδίδει
 τὴν Κρήτην καὶ τοὺς Κρήτας φανερά.

Μὰ καὶ ὁ Σουλτάνος ἔαρχηκε πολὺ
 καὶ ἄφερμ, ξεφωνίζει, Νικολῆ,
 καὶ ἔσως γιὰ τοῦ Κουντούρου τὰ χαμπέρια
 κουντούραις νὰ σὰς στείλῃ καὶ σεκέρια.

"Απτομαι τῶν φρονίμων καὶ σωφρόνων
 καὶ ἀμέσως χρεωστοῦν τῆς Μιχαλοῦς,
 ἄπτομαι τῶν μουρλῶν καὶ φαμφαρῶν
 καὶ βλέπουνε τοὺς σῶφρονες ζουρλοῦς.

Φιλᾷτε τὰ χρυσὰ μου τὰ παπούτσα,
 τὰς βουληφόρους ἐδρας σας τσιμπῶ...
 ἄπτομαι καὶ τοῦ Κώστα τοῦ Πλατούτσα,
 καὶ γίνεται καὶ ἐκεῖνος Μιραμπώ.

"Απτομαι κάθε σβέρκου καὶ γεμίζει
 μ' ὀλόχρυσά γαλόνια καὶ σειρήνια,
 καὶ τρόπαια πολέμων ἐνθυμίζει
 μέσ' στῶν διασκεδάσεων τὰ σπήτια.

"Απτομαι τῶν ζεφύρων, τῶν ἀνέμων,
 καὶ μπαίνουν σὲ γουδιὰ καὶ κοπανίζονται,
 ἄπτομαι καὶ πολλῶν ζητωπολέμων
 καὶ εὐθὺς ἀνδραγαθήσαντες βαπτίζονται.

"Απτομαι τῶν σπυριδῶν καὶ ἐξανθημάτων
 καὶ τοῦ πολέμου γίνονται πληγαί,

ἄπτομαι τῶν ἐλῶν καὶ τῶν τελμάτων
 καὶ Κασταλίας φαίνονται πηγαί.

"Απτομαι καὶ τοῦ κάθε κουλοχέρη
 καὶ γίνετ' Ἐκατόγχειρ καὶ βουτᾶ...
 ἄπτομαι κάθε πλύστρας μὲ τσεμπέρι
 καὶ ὡς Ριανκούρ καθεὶς τὴν χαιρετᾶ.

"Απτομαι τραγογένηδων σωφρόνων
 καὶ εὐθὺς μεταμορφώνονται σὲ τὰύρους,
 ἄπτομαι τῆς οὐρᾶς τῶν ἡμιόνων
 καὶ ἀμέσως τῆς κρεμοῦν μεγαλοσταύρους.

"Απτομαι καὶ τῶν φαύλων καὶ σηκώνονται
 καὶ γιὰ τὴν ἀρετὴ τῶν ξεθερκόνονται.
 "Απτομαι Πανοπούλων καὶ ληστῶν
 καὶ νομοθέται χρίονται πατέρες,
 ἄπτομαι καὶ λαθάρων σεβαστῶν
 καὶ μασκαράδων γίνονται παντιέραις.

"Απτομαι τῶν ἀνδρείων καὶ μουσκεύουνε,
 ἄπτομαι τῶν βρακιάδων καὶ φαγκαλεύουνε,
 πετοῦνε τὰ γαρούφαλ' ἀπ' ταῦτι
 καὶ Σάξ-Κοδοῦργοι γράφονται καὶ αὐτοί.

"Απτομαι σταυρωτήδων εἰσπρακτόρων
 καὶ ἀμέσως 'στὰ κοτόπουλα ξεσπᾷ,
 ἄπτομαι καὶ τσολιάδων λιανοφόρων
 καὶ ἀρχίζουν νὰ χορεύουν παντεσπάν.

"Απτομαι κάθε κήπου τῶν κλαυθμῶν
 καὶ ἀμέσως τὴν χαρὰν ἐκπροσωπεῖ,
 ἄπτομαι καὶ τῶν μέτρων καὶ σταθμῶν
 καὶ ξύκικα τὰ βγάξω καὶ ἔλλιπῃ.

"Απτομαι τῶν γραμμάτων καὶ τῶν φώτων
 καὶ γίνονται πομπὴ τῶν Πιερότων,
 ἄπτομαι κάθε μούλου καὶ θωπεύεται,
 ἄπτομαι κάθε νόμου καὶ πομπεύεται.

"Απτομαι τοῦ βλακῆς καὶ πέρνει νοῦν,
 ἄπτομαι τῶν στεριῶν καὶ ἐγκυμονοῦν,
 ἄπτομαι τῶν σπητιῶν καὶ ξεσπητόνονται
 καὶ μὲ διασκεδάσεις βαλαντόνονται.

"Απτομαι καὶ καμπόσων κανονιέρηδων,
 ποῦ ρίχνουν τοῦ μπακάλη των κανόνια,
 καὶ αὐτοὶ μπάλ-καλικο ποθοῦν παγκιέρηδων
 μέσ' στὰ μουφλούζικα των τὰ σαλόνια.

Τάδε λαλεῖ Καρνάβαλος τὰς χεῖρας ἀνατείνων:
 "Ανάστα σὺ, Ρωμαίικο, καὶ μασκαράδες κρῖνον,
 βραβεῖα ξανακυρόπισε, κτυπᾶτε, πολεμάρχοι...
 ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη κομφετί...τραβοῦν τὸν Μασκαράχη.

Σήκω τὴν πανοπλίαν σου τὴν πρώτην νὰ φορέσης
 καὶ λύσε κάθε γρίφον,
 ἐνῷ δ' ἀποκαλύπτονται Νηφωνιστῶν αἱρέσεις,
 κανεὶς δὲν εἶναι νήφον.

Κι' ἐκεῖ 'στὸ μέγα τέμενος, ποῦ ξέρετε πῶς καίται
 μέσ' στοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν, καὶ 'στὸ λαλεῖν ἀσχεῖται,
 ἀπεκκλύθη καὶ αἱρεσις τὰ μάλα σεβαστῶν
 ἀντινηφωνιστῶν.
 Ἀρχὴν τῆς ἔχει τοὺς θεσμούς, θεσμός τὸ πρόγραμμά της,
 καὶ εὐκοιλιότης στόματος τὸ μόνον σύνθημά της.

Μυστηριώδεις δὲ τελεῖ καὶ ἐκεῖν' ἱεουργίας
 παικίλων μουσικῶν,
 καὶ στυγεροὺς συνδυασμούς καὶ νύκτας Βαλπουργίας
 ὀργίων γλωσσικῶν.

Στὴν Ἀθῆνα ξαναμπήκα,
 γειά σας καὶ καλῶς σὰς ἔβρηκα.
 Νὰ καὶ ἐφέτος κομφετί
 καὶ ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ.

Κόσμε μασκαράδων βάρεθ,
 βάλε κόκκινη κονιάδα,
 καὶ ἐμπροστὰ μου ξαναπήδα
 μὲ κοντάρι καὶ μ' ἀσπίδα
 καὶ μὲ κράνος Μακεδόνου...
 νὰ μοῦ ζήσης...καὶ τοῦ χρόνου.

Χαιρετῶ τὸν Φασουλῆ,
 βλέπω τὸ χουζοῦρι σου,
 σοῦ βουλόνα τὴ Βουλῇ,
 λέω φτοῦ...στὴ μούρη σου.

Ὁ Φασουλῆς τὸν προσφώνει
 καὶ ὅλον τὸ πλῆθος θυγκινεῖ.

Καλῶς τὸν τὸν Καρνάβαλον, κλεινὸν γελοιοπώλην,
 'στῶν πόλεων τὴν πόλιν,
 αὐτὴν τὴν ὑδροκέφαλον, τὴν ἐλεφαντιώσαν,

πρωτευουσῶν πρωτεύουσαν,
ποῦ γιὰ μαχαίρι δίκωπο διπλὴν προτείνει γλῶσσαν,
ἀπλὴν καὶ καθαρῆουσαν.

Αὐτὴν, ποῦ δὲν λιθοβολεῖ τοὺς νέους Ὑπερβόλους,
αὐτὴν ὅπου προσδέχεται μετὰ παιάνων ὄλους,
ποῦ φιλανθρώπως μὲ χοροὺς ἀστέγους περιθάλλει,
κι' εἶναι τὸ καταφύγιον καὶ κάθε ξένου κάλπη,
αὐτὴν, ποῦ χρεῖε στρατηγούς τοὺς ἐν Ἀθήναις δράσαντας,
καὶ μὲ στοργὴν γηροβόσκει τοὺς ἐν χοροῖς γηράσαντας.

Αὐτὴν, ποῦ λάμπει μ' οὐρανούς γλαυκοὺς καὶ ὀλοκυάνους,
αὐτὴν, ποῦ καὶ τὴν βρῶμα τῆς εὐχαριστεῖσαι τρώγων,
αὐτὴν, ποῦ πάλιν δαπανᾷ καὶ ἐφέτος εἰς ἐράνους
γιὰ σένα τὸν Καρνάβαλον καὶ τὸν Πακλαιολόγον,
κι' ἴσα τιμᾷ τὸ κλέος
αὐτοῦ τοῦ Βασιλέως,
καὶ σοῦ τοῦ πριαπίζοντος
καὶ κομφετι σκορπίζοντος.

Ἰσα μὲ σὲ καὶ ἐκεῖνος
ὁ πάλαι Κωνσταντῖνος,
κι' ὅταν ἐδῶ στηθῇ καὶ αὐτός καὶ ἡ Τουρκομάχος σπάθη
λαμποκοπήσ' ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἡλιοστεφάνων,
ὡς εὐχρηθῶμεν, ἀδελφοί, καὶ ἐκεῖνος νὰ μὴν πάθῃ
ὅ,τι παθαίνουν μάρμαρα προγονικῶν λειψάνων.

Καὶ πάλιν καλῶς ὥρισε ὅσων γαλανὸν αἰθέρα
μὲ τῶν πατέρων τὴν Βουλὴν, Καρνάβαλε πατέρα.
Σπέρνε ζωὴ ὅτ' οὐ διάβας σου, καὶ εὐχῆσου τῆς μητέρας μας
νᾶλθῃ καὶ ὁ γέρο διάολος νὰ πάρῃ τοὺς πατέρας μας.

Τὰ λυσσακὰ των ἔφαγαν γιὰ τοὺς κειμένους νόμους,
πατοῦν οἱ νέοι σύμμαχοι ὅτ' οὐ Θωδωρῇ τοὺς ὄμους,
πατεῖ καὶ ὁ κύρ Ἀλέκος μας ὅτ' οὐ μοῦ τοῦ Κορφιᾶτη,
καὶ παίζουσε τὰ ρόπαλα καὶ ὄλοι τοὺς λέν σπολλάτη.

Μ' αὐτοὺς καμάραις κάνουνε καὶ τᾶλλα Βουλευτόπουλα,
γιὰ νὰ περνᾷς, Καρνάβαλε, μὲ τὰ Καρναβαλόπουλα,
κxῶς περνᾷ καὶ ἡ μέλισσα μ' ὅλα τὰ μελισσόπουλα.

Τοὺς ἔπιασε σεληνιασμὸς
καὶ αὐτοὶ φωνάζουσε θεσμὸς,
καὶ ἐμεῖς φωνάζουμε σκασμὸς.

Ἀντριχιάζουν τὰ βουνά, καὶ ἀπὸ τὸν Ψηλορείτη
μεγάλον ἐπιτίμιον μᾶς ἔστειλε καὶ ἡ Κρήτη,
καὶ νέος γλωσσοπόλεμος ἐξέσπασε καὶ τότε
καὶ εἶπαν καμπόσοι ὅτ' οὐ Βουλὴ, τῶν τύπων θιασῶται.

Ἐμεῖς μὲ τύπους κρίνομεν καὶ πάλαι καὶ προσφάτως,
καὶ κατὰ τούτους κρίνεται καὶ ἡ Κρήτη ξένον κράτος,
καὶ οὗτ' ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μπαίνει μὲς ὅτ' οὐ μύτη μας
καὶ λόγο νὰ ζητῇ γι' αὐτὰ, ποῦ λέγονται ὅτ' οὐ σπῆτι μας.

Ἐδῶ τρανοσαλπίζεται τοῦ καθενὸς ἡ γνώμη,
ὡς μάθη δὲ καὶ ὁ Κούντουρος καὶ ὁ Μούντουρος ἀκόμη.

καὶ κάθε ξένος κύριος, ὅπου τὸν παραλείπω,
πῶς ἐδῶ πέρα γίνονται τὰ πάντα γιὰ τὸν τύπο.
Μὰ καὶ ἄλλο σπουδαιότερον ὡς ἐννοήσ' ἡ Κρήτη
πῶς πάλι πλώρη βάλουμε γιὰ τοῦ Δρομοκαίτη.

Βρὲ Καρνάβαλε, σὲ θέλω... πάλι τᾶκτι σου νὰ βγάλῃς,
ξανατρύφησε μὲ κράτος ἱλαρότητος μεγάλης.
Κάθισε νὰ φᾶς, νὰ πιᾷς, καὶ καθ' ὅλους τοὺς καιροὺς
φῶς νὰ βλέπῃς ἱλαρὸν ἱλαρὸν ἱλαροῦς.

Ὡς καὶ οἱ Πρίγκηπες ἀκόμη βγάλανε κατὰ σειράν
τὴν ὠραίαν ἱλαράν.
Κἂν ἀπ' ἐξω τὴν ἐπῆραν, κἂν ἡ Μεγαλειοτάτη,
ποῦ μὲ τόση προθυμία
τρέχει ὅτ' οὐ Νοσοκομεῖα,
τοὺς τὴν πῆγε ὅτ' οὐ Παλάτι.

Καρνάβαλέ μου, τί νὰ σημαίνουν
τόσαις φωνάrais ἐδῶ καὶ ἐκεῖ;
ποιοὶ νᾶναι τοῦτοι, ποῦ κατεβαίνουν
ἄσπρα ντυμένοι, λευκοὶ λευκοί;

Μὴν εἶναι τάχα φάσματα καὶ ἀσπρίζουν σὰν τὰ χιόνια;
μὴ μασκαράδες βγήκανε ντυμένοι μὲ σεντόνια;
Δὲν εἶναι μήτε φάσματα, μήτε καὶ μασκαράδες,
ἀλλ' εἶναι μικροπωληταὶ, τοῦτέστι κουλουράδες,
καὶ ἄλλοι ποῦ κάστανα πουλοῦν, στραγάλια καὶ σαλιέρι,
καὶ χαίρεται μὲ τὰ λευκὰ κανέναν νὰ τοὺς βλέπῃ.

Καὶ ξέρεις, βρὲ Καρνάβαλε, ποῦ χάσκεις σὰν τὸν μπουφάν;
γιατὶ γυρνοῦν μὲ τὰ λευκὰ καὶ μὲ τὸν ἄσπρο σκούφο;
γιὰ νὰ μὴ λέμε κλαίοντες σὰν τὸν Ἱερεμία
πῶς μὲς ὅτ' οὐ αὐτὴ τὴ ράτσα,
ποῦχει τὸν ἥλιο φάτσα,
ὡς τώρα μεταρρύθμισις δὲν ἔγινε καμμία.

Ζήτω τῆς ἄσπρης λέραις μας... γειά σου, Καρνάβαλέ μου,
Καῖσαρ τρελλὲ τῆς ἡδονῆς καὶ τοῦ χαρτοπολέμου.
Τρεῖς ἄβε, Τσέζαρ... τῶν Ρωμηῶν τὴν πᾶστα τὴν ἐγνώρισται
διὸ σὲ μεγαλύνουμεν... καὶ ἐφέτος καλῶς ὥρισε.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἀπάντησις τοῦ Γαβριήλ, τοῦ προφῆν Νικοπόλεως,
ὅτ' οὐ Πατριάρχην τὸν σεπτὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.
Περιφραδὴς ἐμβρόθειας καὶ βαθυρόφωνος γλῶσσα,
τὸν κληρικὸν τὸν ἄξιον κατ' ἐξοχὴν τιμῶσα.

Δύο Τριήρεις, ἥτοι τοῦ Γεωργίου Φιλαρέτου
ἱστορικὴ μελέτη μετ' ὅφους ἐξαιρέτου.

Εἰς τὸν δευτέρον τῆς χρόνον μῆκε καὶ ἡ «Πινακοθήκη»,
περιοδικὸν ὠραίον καὶ ἕνα πρᾶγμα τέφαρίκι.